

Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

MEGJELENIK minden hó 1-én és 15-én.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkeszti: RÉPASSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, V.. Ügynök-utca 19. szám., IV. emelet.
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria“ r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Halastavak életkora. I. J. Z. — A Balaton halászatának egységes hasznosítása. (Folyt. és vége.) Répássy Miklós. — Hálókroli és azok konzerválásaiól. SMJ. — Kérdések és feleletek. — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hivatalos árjegyzékek. — Hirdetések.

Halastavak életkora.

Közlő: I. J. Z.

Halastavak vízhasználati engedélyét a hatóság többnyire 50 esztendőre adja. Ennek az engedélynek tel es kihasználását azonban a legtöbb halastó nehezen fogja megérni minálunk azért, mert a tavak elvadulása ellen édes kevés, vagy egyáltalában semmi sem történik.

Ellentétben a mi állapotainkkal Csehországban pl., a hol a tavakat sokkal jobban gondozzák, mint nálunk, sőt a váltógazdaság is dívik, az egyes tavak pár száz évesek és létük szinte határtalannak mondható.

Már minálunk úgy van, hogy ha valaki halastavat épít, az azontúl egyéb se lehet többé, csak halastó. S ha a sás és nád már teljesen ellepte, csak annál is inkább halastó marad. Pedig bizony a halastó berendezése már magában hordja az öntözési berendezés főbb kellékeit s abból nem nagy munkával át lehet térni a legintenzívebb rét-, vagy szántógazdaságra — aszerint, hogy milyen a terület talajneve. — A tavak elvadulása ellen sehol komolyabb tevékenységet kifejtteni nem láttam. Számos példát tudnék felhozni arra, hogy újonnan létesített sok száz holdas tógazdaságok már az első évek leforgása alatt a legteljesebb elvadulás képét mutatják. Ilyenek elsősorban éppen a legtermékenyebb talajú tavak, a mi természetes is; de épp oly természetes volna az is, hogy ott az elvadulásnak gátat vessünk. Az elvadulás következménye aztán a tó hozamának gyors apadása. A legtöbbben már most azt hiszik, hogy a tó termőereje kimerült és a hozam rohamos apadását fokozottabb etetéssel és trágyázással kell ellensúlyozni; nem gondolnak arra, hogy elvadult tóban úgy az etetés, mint a trágyázás nagyon is meggondolatlan pénzpocsékolás.

Tudjuk azt, hogy az etetés mértékét a tó természetes tápéréjéhez kell szabnunk. Oly tavakban, a hol a természetes halhúshozam is nagy, lehet szó intenzív ete-

tésről, de bíz soványtalajú tavaknál okszerűen az etetést csak igen korlátolt mértékben alkalmazhatjuk. Minél inkább elvadul a tó, vagyis minél inkább kisebb dik természetes halhúshozama, az etetést annál inkább korlátozni kell, mert máskülönben az egészből csak negatív eredményű üzlet lehet Trágyázással ugyan ideig óráig segíthetünk valamit, de ez a trágyázás az elvadult tavakban igen kétélyű fegyver. Egyrészt ugyan emeljük a természetes halhúszaporulatot és intenzívebb etetést folytathatunk, de másrészt a trágyázás az elvadulási folyamatot is fokozza, így hát a tónak „érelmeszesedési“ folyamatát csak gyorsítjuk, eltekintve attól, hogy a trágya nagyrésze nem haltáplálék előállítására fordítatik, hanem a sást növeli.

A szakirodalom a sás és nád s egyáltalában a dúsan tenyésző vízinövényzetnek káros voltával tisztában van s csak a partok mentén, a hullámverés ellen védelműl tűri meg. Ezen káros növényzet irtására számos eszközt ajánlottak — mindezek azonban csak speciel és korlátolt esetekben alkalmazhatók. Általában véve nagy területeken, hol a sás és a nád elhatalmasodott, ott azt addig, míg a terület tó marad, nehéz kiirtani.

Mindenekelőtt lássuk azonban azt, miben is áll a sásnak és nádnak oly káros volta?

1. A dúsan tenyésző víz feletti és vízalatti növényzet elvonja a tó vizétől és talajától a napfényt, — beárnyékolja s ezzel csökkenti a természetes haltáplálék képződését.

2. A sás és nád kihasználja a tótalaj termőképességét a halak rovására.

3. A nád, de főleg a sás termésének, szárának, leveleinek és gyökérzetének hulladéka idővel nagymennyiségű tözeges iszapot alkot, a mely nemcsak befödi a tó talaját, hanem a talaj színét állandóan gyors tempóban magasítja; az iszapréteg a tavak anyagárait is eltorlaszolja, a lehalásztást mindig nehezebbé és nehe-

zébbe teszi. Ezen iszap kidobása az anyagárok partjára nem sokat használ, mert könnyű fajsúlya folytán a következő esztendőben a víz ismét csak az anyagárokba mossa.

Ez a feliszapolódás oly rohamossá válhatik, különösen televény talajú tavakban, hogy a tó rövid 10–15 éven belül teljesen használhatatlan haltenyésztési célokra. Ilyenkor a tavakat hosszabb időre más gazdasági művelés alá kell fogni.

4. A sás és nád gyökérzete pokróczszerűen borítja el a tó talaját és elzárja a fényt, a meleg és a víz behatása elől, vagyis kizárja a tó talaját a vízben végbenő anyagcsere körforgalmából. Ez legfőbb oka a hozam hirtelen apadásának. Máskülönben a sűrű sás és nád akadályozza a halakat a benőt területek felkeresésében, a többi halak tehát kisebb területre vannak utalva, a mi a népesítési anyag fejlődésére káros hatással van.

5. A tó növényzethulladék rothadása révén, főleg meleg időben, a vízben a víz levegőtartalma amúgy is kisebb, nagy mennyiségű mocsárgázt termelhet, a mely bizonyos külső behatások folytán hirtelen felszabadulhat és tömeges halpusztulást okozhat. Ilyen eset előfordulhat akkor, ha melegebb időjárásnál halászunk a tavakat; a vízben ugyanis a tóból leeresztett vízoszlop magasságának megfelelő nyomásdifferencia folytán nagymennyiségű mocsárgáz szabadulhat fel, — a mit a nyugtalanodó halak csak elősegítenek, és megmérgezi a tóban a visszamaradt halakat. Ezt a jelenséget volt alkalmam észlelni, sőt az illetékes köröket előre is figyelmeztettem a bajra, a mely csakugyan be is következett és száz métermázsán felüli halpusztulást okozott. Előfordulhat ezen jelenség a le nem eresztett mocsaras fenékű tóban nyáron, ha zivatarok előtt hirtelen nagy légnyomásdifferencia folytán nagymennyiségű gáz szabadulhat fel.

A halpusztulások literatúrájában ismeretes ezen jelenség, csak hogy sokan ezt a levegő delejes (villanyos) hatásából s egyéb más okokból igyekeztek kimagyarázni. (L. „Halászat“ 1917. 3. sz. „A nyári halpusztulások és a Velencei tó“.)

6. A nagymérvű rothadási folyamat elsavanyítja a területet, miáltal a töltővízzel érkező haltáplálékot közvetlen vagy közvetett úton képző szerves és szervetlen vegyületeket a humussav kémiaiilag lekötöti. Ilyen elsavanyodott tóban a trágyázás se valami jövedelmező dolog.

A vizingővényzetnek imént felsorolt káros befolyása nagyon megrövidítheti egy halastó élethosszát. Kevés tápláló víz esetén, ha a tó még amúgy is sekélyre van tervezve, valószínű, hogy 15–20 év múlva a tó haltenyésztésre többé nem alkalmas.

Mélyebb tavakban t. i. az 1:00 m.-nél mélyebb víz mellett, a feliszaposodási folyamat a sekélyebb helyekről indul ki és onnan terjed át fokozatosan a mélyebb helyekre is. Ezen tovaterjedési folyamat száraz nyarak esetén rohamossá válik, mert a mélyebb helyeken is megtelepsznek a káros vizingővények; s ha ott egyszer gyökeret vertek, csak oly magas vízállás pusztítaná ki azokat, a melyet a tóban többnyire lehetetlen előállítani.

Ezek után felmerül a kérdés, miképp akadályozhatjuk meg a tavak idő előtti elvadulását és másodsorban, ha már elvadult a tó, miképp lehet azt megjavítani.

Az első kérdésre a válasz:

1. Építsük a tavakat átlagos 1,5 m. vízmélységre.
2. Ne építsünk túlnagy tavakat, hanem legfeljebb csak 40–50 k. h. nagyságúakat, mert ezeken a fellépő sás és nád könnyebben írtható.

3. A tógazdaság területe, vagyis a tavak vízfelülete együttvéve csak akkora legyen, hogy a tervezett vízszint állandóan fenn lehessen tartani.

4. A sást, ha fellép, csak a partok mentén tűrhetjük, mint hullámtörőt, de akkor is foszszuk meg a virágzás idejében a buzogányától, mert így csak a gyökerek segítségével terjedhet az anyagárokig, a hol a túlmély víz amúgy is határt szab a tovaterjedésnek. Ez okból igen lényeges, hogy a töltés lábától legalább 50 méternyire jó mélyre belső anyagárkot ássunk. A sás és nád buzogányainak irtását ki kell terjeszteni a tavak külső környezetére is. Nagyobb erdővel körülvett tavak igen jól vannak megvédve a szél által távolról hozott, perjeszerű nád- és sásmagvak elől.

Az esetben, ha a tó már elvadult, legtöbbször csak egy mód van a feljavítására s ez a váltógazdaság bevezetése oly értelemben, hogy a területet kezdetben legalább is 2–3 évre mint halastavat kikapcsoljuk s eleinte kapás növények ültetésével a sás és nád gyökérzetét kipszítjuk.

Ezen szempontok figyelembevétele mellett a halastó életének korát csak a töltővízzel érkező iszap rövidítheti meg, de ennek jótékony hatása oly kétség elen, hogy ellene védekezni oktalanság volna. Különben ez a fajta feliszapolódás mellett, ha még oly nagyfokú volna is az, még akkor is biztosan megél a halastó a hatósági engedély nyújtotta 50 esztendeig.

A Balaton halászatának egységes hasznosítása.

(Folyt. és vége.)

Írta: Répássy Miklós.

III. A mai és a megkötendő bérszerződés. Mindenki előtt, a ki tárgyilagosan nézi a dolgot, világos, hogy az egységes bérbeadás ellen felhozott ú. n. „érvek“ tulajdonképp valamennyien csak panaszok a mai állapot ellen. A mai állapot azonban magán a hasznosítás rendszerén kívül nagyon is függ attól, hogy ez a rendszer miképp vitetett át a gyakorlatba; egyszerűen szólva, a mai állapot aszerint a bérszerződés szerint alakult, a melyet annak idején a jogtulajdonosok a bérlővel megkötöttek. Ha másképp kötötték volna meg, bizonyára más volna a helyzet is ma. Hogy azonban ez a szerződés esetleg nem tökéletes valami, azért igazán nem lehet felelőssé tenni senkit. Csak gondoljunk arra, hogy 18 évvel ezelőtt egészen új dolog előtt állott a társulat vezetősége; az elfogadott elvi alap helyességéről meg lehetett mindenki győződve, de az igazán nem csuda, ha a gyakorlati kialakulás minden részletét nem látták előre. Az azonban már mindenesetre igen nagy hiba volna, ha a lefolyt 18 év, esetleg a még hátralevő hét év, tapasztalatai és tanúságai, a következő bérszerződés megkötésénél figyelmen kívül hagyatnának.

A mint a gyakorlati élet kimutatta, a jelenlegi bérszerződésnek két nagy hiánya van. Az egyik, hogy a haltenyésztés körüli teendőket úgy írta elő, hogy azt megvalósítani részben nem lehetett, részben teljesen céltalan lett volna, a másik, hogy a régi bérlők által természetben kiszolgáltató haljárandóság dolgát nem tisztázta kellő határozottsággal.

Ismétlem, nem bírálat akar e tények megállapítása oly értelemben lenni, hogy másképp kellett volna a szerződést annak idején megkötöni, hiszen ezt mi is csak most tudtuk meg; de nem szabad e tények elől elzárkóznunk éppen azért, hogy a jövőben az efféle bajokat kiküszöböljük. Erre annál is inkább kell töre-

kednünk, mert tapasztalhatta mindenki azt is, hogy a már megkötött szerződés merev jogi keretein mily nehéz tágitani még abban az esetben is, a mikor az mindenkinek érdeke volna. Utalok e tekintetben a pontyhalásítás dolgára, a melyet csak a legutolsó időben, mindenestre az üzemterv megfelelő megváltoztatása kapcsán, sikerült annyira-amennyire eredményt ígérő irányba terelni.

A jövőre megkötendő szerződésben ezt a két dolgot, a haltenyésztés körüli teendőket és a természetben kiszolgáltatandó haljárandság dolgát feltétlenül tisztán, világosan s határozottan meg kell oldani.

A haltenyésztés dolga nehézséget bizonyára nem fog okozni, mert halgazdasági ismereteink sokkal megbízhatóbb alapokon nyugszanak ma már, mint 20 évvel ezelőtt, de legfőképpen azért sem, mert most már azok is, a kik most tesznek ajánlatot a bérbevételre, ezeknek az ismereteknek a birtokában mennek neki vállalkozásuknak.

A halszolgáltatás kérdése talán nagyobb nehézségeket fog okozni, de mindenestre megoldható az is. Azonban, s ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni, itt első dolog, hogy a jogosult igények elsősorban az érdekeltség kebelében megállapíttassanak. Ha mindenki belátja azt, hogy előnyököt a maga részére, mások rovására, nem követelhet, akkor menni fog a dolog. Ezzel a kérdéssel egyébként szerves összefüggésben van a haszonbérből való részesedés kérdése is. Ez sincs mostanáig kielégítő módon rendezve s hogy a jövőre ne maradjon semmi, a miből az érdekeltség kebelében ellentétek fakadhatnak, ez alkalommal e téren is tisztázni kell a helyzetet, a mire legalkalmasabbnak a vízterület arányában megállapított kulcs látszik.

E főfontosságú kérdések megoldásával kapcsolatban a többi kívánságok kielégítésének, a tiszta haszonban való részesedésnek, a sportszerű horgászásnak a Balaton-kultusz igényeihez mért lehetővé tételének stb. már számbavehető akadályai nem lehet.

Egy, mindezeket a szempontokat figyelembe vevő szerződéstervezet elkészítése legyen a társulati vezetőség legfőbb s legközelebbi feladata, a többi aztán már magától fog menni.

* * *

Fejtegetéseim eredményeképp talán mégis megállapítható, hogy a Balaton halászati hasznosításánál a mostani egységes rendszerről a régi tagolt rendszerre való visszatérés igen nagy *gazdasági visszaesést* jelentene, visszatérést a régi „vad” állapotához, a mely állapotnak emlékei között a bérlők egymás között vívott vízi csatái különösen jellemzők s a mely állapot a Balaton egyébként való nagy arányú fellendülése mellett csak annál kirívóbbnak tűnnék fel. Mert igen igazságtalanok azok, a kik az egységes rendszernek eddig is nem látják a rendkívüli nagy előnyeit, nem látják azt a különbséget, a mi a mai állapot s a régi között van. Hiszen már magában azt, hogy most a Balaton halászati üzemét biztos alapon tudjuk megítélni, csakis az egységes hasznosítás rendszeres üzeme kapcsán összegyűlt adatoknak köszönhetjük. Anélkül ma is csak sötétben tapogatódnánk. De aztán nem eredmény-e az, hogy azért, a miért a régi tagolt rendszer idején mindössze nem egészen 40,000 K bért (pontosan 39,922 K 97 fill.) kaptak a jogtulajdonosok, ma már 140,000 koronával egyenlő árt ígérnek.

Ez 350% értékemelkedést jelent.

Csak legyen az egységes hasznosítás rendszere révén az újabb jobb s biztosabb alapokra fektetett 25 éves időszak végére is a haladás ugyanilyen mértékű, az akkori érdekeltségnek bizonyára nemcsak egyes tagjai, de egész összességé hálás méltánylással fog megemlékezni azok munkájáról, a kik az egységes hasznosítás rendszerével a Balaton halászatának ilyen felvirágzását elősegítették.

Hálókról és azok konzerválásáról.

A kenderháló a legrégebb idő óta vannak használatban, még mai napig is legtöbbször használják, noha már a régi halászoknak is az volt a tapasztalatuk, hogy túlgyorsan pusztulnak el, különösen ha kellő gondossággal nem kezelik.

Ha nyáron a kenderháló vizesen rakáson hever és a nap átmelegíti, a hálónak nagy része hasznavehetetlen lesz: gyorsan beállott erjedés következtében könnyen szakadozik. Épp így, ha a háló túlvastagon (sűrűn) kerül a „terítzfára” és a levegő nem járhatja át a hálóanyagot kellőképpen; de még gyorsabban pusztul a háló, ha használat után nem mossuk ki tisztán az iszaptól, moszattól és békanyállól.

Az állóvizekben gyorsabban pusztul a háló, mint a folyóvizekben; oka az, hogy az állóvizekben több iszap s békanyál van, a mit a leggondosabb mosással sem lehet a hálóról teljesen eltávolítani; a rajtatapadt piszok késlelteti aztán hirtelen száradását, emiatt gyorsabban pusztul.

A folyóvízben zöld moszatok nem igen fordulnak elő; iszap is csak oly helyen van, hol a víz sodra gyenge, az is más természetű mint az állóvízé, inkább fővény, a melyet könnyű kimosni. A folyók medre nagyrészt agyag és kavics, a mi inkább a hálót (hálókötetet) koptatja. A régi halászok a folyókon használt hálókat konzerválására nem is igen fektettek súlyt.

Igaz az is, hogy a folyókon használt hálókkal, ha kátrányozták azokat, sohasem fogtak annyi halat, mint a nyersen maradt hálókkal. A folyami halászat módja megkívánja, hogy a háló puha legyen és lehetőleg ne sötétljen a vízben, a kátrányozás pedig keményebbé tette és nagyon is sötétlett még a zavaros vízben is. Ezért se szerezték a kátrányozást.

Az állóvizekben használt hálókat azonban már kátrányozták. Ott az nem befolyásolta a halak fogását, mivel minden tó halászata mindig a halak bekerítésén alapul; olyan hálók pedig, a melyik be van kerítve, már mindegy, hogy előbb vagy utóbb látja e meg a sötétlő hálót, vagy pedig, hogy kemény vagy puha hálóba kerül-e? — a végén mégis kénytelen a háló zsákjába menekülni.

Régen tiszta kátrányban konzerválták a hálókat. Bizony sok háló már a kátrányozásnál, ha túlforró kátrányba került, elégett és hasznavehetetlen lett. Ezért aztán lassan-lassan felhagytak a forró kátrányozással és csak langyos kátrányba mártották a hálót. Ennek meg az volt a hátránya, hogy igen vastagon maradt a kátrány a hálósínegeken s így, ha a háló megszáradt, olyan kemény lett, hogy törött; no meg hozzá igen sok kátrány is használódott el.

Újabban már leginkább 30% karboleumból és 70% kátrányból álló keverékben konzerválják a hálókat; a keverék jobban szívódik be a kenderanyagba, hamarabb szárad is, mint a tiszta kátrány és a háló is tőrhetően puha marad.

A hálót valóban tartóssá is teszi, csak az a hátránya, hogy egy félév múlva részint kimossa a víz, részint

pedig kiszívja a nap a hálóból. Egy félevesi használat után tehát a hálót újra át kellene festeni, de ez bizony nagy munkába kerül és költséges is, mert a háló minden részét széjjel kell bontani, a léhést megfesteni és száradás után ismét összeállítani. Legalább 14 napot rá kell szánni erre a munkára és még új anyag is fogy a beállításnál. Hogy így aztán takarékoskodunk-e a második festéssel, az nagy kérdés. Nem is igen szoktak vele megpróbálkozni.

Annyit azonban határozottan mondhatok, hogy egy kátrányozással is dupla időre hosszabbítjuk meg a háló tartamát, természetesen kellő kezelést és füsttántartást tételezve fel. A hálót sohasem szabad száradás céljából túlsűrűn a terítványokra felaggatni.

A pamuthálók tartósabbak, mint a kenderhálók, sokkal könnyebbek és puhábbak is és halat is többet lehet velük fogni, mint a kenderhálókkal, de csak oly vizeken használható, melyek feneké nem gyökeres, nem fás, mivel a pamutháló, puhaságánál fogva, igen könnyen akadozik a legkisebb gyökérben is és így könnyen szakad is.

A pamuthálók konzerválására tiszta kátrány nem használható, mert az túlkeményítéssel teszi, ellenben kátránykeverékkel és kátránykeverékkel nagyon fokozza a háló tartósságát, sőt a halat kissé meg is keményíti s így a háló nem akadozik oly könnyen. A kátrányos keveréktől a pamutanyag azonban kissé összezsugorodik, úgy, hogy ha pl. a nyersen lévő háló széme 20 milliméter, a kátrányozás és száradás után csak 18 mm. lesz; a háló elkészítésénél ezt számba kell venni s a halat néhány szembőséggel mindig mélyebbre kell készíteni. Ha a pamuthálót kátránykeverékben fűrésztöttük, úgy akasztuk ki, hogy a parás része legyen fent, ellenben az a része a melyik az alsó ínhöz kerül, az lógjon lefelé, azon a felén ugyanis, a melyik alól van, mindig vastagabban szárad a keverék és így kissé keményebb lesz; ennek aztán az az előnye hogy keménysége miatt füves helyen nem sodródik oly gyorsan össze, mint a puha háló.

A leíratakból látható, hogy a pamutháló, mely azonban még nincs általánosan elterjedve a használatban, a kenderhálónál sok tekintetben jobb s ha drágább is, az árkü önözöt megtérül használatkor. A varsás halászok ma már leginkább a pamuthálóból készült varsákat használják.

Hálókonzerválásra használják külföldön a catechu-t is; nálunk nem terjedt el; ritkán találtam catechuval konzervált hálót, még leginkább a mesterséges haltenyészésekben, a hol a hálót keveset használják. Ma am próbáltam 1914-ben, egy hálót catechuval impregnálni, a „Deutscher Fischerei Kalender“-ben előírt utasítás szerint, mi elég bonyodalmas eljárás és sok munkával jár.

Tapasztalatom az, hogy a hálót nem teszi oly tartóssá, mint a kátrány és kátránykeverék; igaz, a háló puhább marad, de mindennapi használatban lévő hálóból már egy hónap alatt kimossa a víz és kiszívja a nap, a háló fonala pedig szalás és borzas lesz, ez pedig baj mert a borzas fonala sok moszat rakódik le, a mi aztán a háló száradását nagyon akadályozza, a mit kimosni is nehéz.

A catechuval kezelt hálót még az egerek is jobban bántják, mint a kátránykeverékes hálót. Ritka egér az, a melyik kátrányos hálóba lyukat rág; a házi egér általában nem, a mezei egér is legfeljebb egyes szálakat rág el; de a catechuval impregnált hálókban találtunk házi egérfészket, mezei egerek meg éppen

egész nagy lyukakat rágta rajta és a fonaldarabokat a fészükbe hordták, hol azokat teljesen kibontva, puha és meleg fekvőhelyet készítettek maguknak.

A patkányok sem bántják a kátrányos keverékes hálót, valósággal kerülnek, míg teljesen ki nem mosódott az anyag a hálóból. De tudvalevőleg a kátrány mindig jó és hathatós patkányirtó szer volt. Tudok esetet Vácson, hogy a püspöki birtokon a patkányok a birkaóiban úgy elszaporodtak, hogy az élő bárányok farkát is lerágták. Úgy tudtak a csúnya állatoktól szabadulni, hogy a patkánylyukakba kátrányt öntöttek; egy pár nap múlva egy darabot sem láttak többé a patkányokból.

A catechuval konzervált hálót még a vízi poczkok is, ahányszor a terítványon volt, mindig megrongálták.

A catechunak nagyobb a híre, mint a jósága.

A tengeri halászok ugyan alkalmazzák, így Fiume, Trieszt környékén, Veglia szigetén, de egyik sem tudott határozott feleletet adni kérdéseimre, hogy miben találja annak a nagy előnyét?

Van selyemháló is, de nagyon elvétve használják, Németországban, hering- és szardellahalászatnál; ott dicshimnuszokat zengenek a selyemhálókról. Mi igaz benne, még eddig nem volt alkalmam kitesztelni.

Egy pancsovai hálókereskedő mutatott nekem egy hálózsineget 1915-ben, „Macaó“ névvel jelölte; próbára egy negyedkilós göngyöt vásároltam belőle.

Készítettem e fonálból egy szakót, a melyet minden nap kíméletlenül használunk, de azért mai napig is kifogástalanul jó állapotban van. Állíthatom, hogy a kendert s pamutot nagyon felülmulja, azonban a fonál feldolgozása bizony nehéz, mivel nagyon sodrós a fonál, ez a kézzel való feldolgozásnál nagyon meglassítja a munkát; talán géppel való kötésnél nem lesz akadály; ez az anyag (Szakértők *indiai pamut* nak mondják. Szerk.) még a pamutnál is könnyebb, legalább is 40% kal. Ez hát a jövő hálóanyaga *SMJ.*

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

Kérdések.

3. A buzogányos gyékény (Typha) rostanyagának felhasználására vonatkozólag, melyről lapunk 1. számában hírt adtunk, többen intéztek kérdést hozzánk.

Feleletek.

3. Németországban tekintettel arra, hogy a háborús állapot következtében külföldről nem kapnak gyapotot, gyapjút, jutát, kendert és lent, igen nagy a hiány fonórostanyagokban. Ennek a hiánynak a leküzdésére alakult állami kezdeményezésre a „Deutsche Typha-Verwertungsgesellschaft m. b. H.“ (Charlottenburg 2. Kantstr. 162). A társaságnak az a célja, hogy a Németországban s a megszállott vidékeken termő gyékényt összegyűjtse és fonórostanyagot állítson elő belőle.

A társaság különösen a többirtokosság között nagy propagandát fejt ki, hogy minél több anyaghoz jusson. Igazgatója több német halászati egyesület gyűlésén előadást tartott a tárgyról, így a „Verein Deutscher Teichwirte und Karpfenproduzenten Vereinigung“ múlt évi szeptember 2-án Kottbusban tartott közgyűlésen is. Ebből a következő általános érdekű dolgok érdemelnek figyelmet: A gyékénynek két fajtát ismerik, ú. m. a széleslevelűt (Typha latifolia) és a keskenylevelűt (Typha angustifolia). E növények legfőképpen tavakban, halastavakban, holtágakban, sekély vizekben stb. tenyésznek.

Könnyű azokat megkülönböztetni más vizinövényektől, mert sötétzöld színűek; a levelük síma, nem metsző, keresztmetszete pedig az újhold sarlójához hasonló. A növény szára egyenesen áll, csomó nélkül való. Érés után, rendszeren szeptemberben, kell vágni, röviden a töve felett, vigyázva, hogy a tövét meg ne sértsük, ha azt akarjuk, hogy jövőre ismét hajtsa. A levágott gyékénynek körülbelül 10 esőmentes napon száradnia kell. Akkor aztán kévébe köthető úgy, hogy egy szállal egy nagyobb csomót átkötünk. Kévékbe kötve szállítható. Az elraktározáshoz, hogy t. i. meg ne penészedjék, vagy meg ne fülledjen, még tovább, egészen széna-szárazságra kell szárítani. A társaság azoknak, a kik ennyire kiszárítják és teljesen tisztán, idegen növényektől mentesen szállítják, előnyárakat ad.

Egyes vidékeken Németországban 1 Morgenről ($\frac{1}{4}$ hektár) 75 métermázsa első szárítású gyékényt arattak; 1 métermázsaért pedig 8 márkát fizet a társaság. Ha csak 50 métermázsa átlagos termést is számítanak, akkor is igen szép jövedelmet ad, mert a learatása és szárítása a mai nehéz viszonyok között sem kerül többbe a fizetett ár felénél; ez egy hektárra átszámítva, 800 márka hasznot jelent.

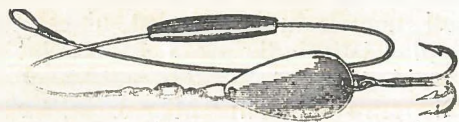
A gyékény alkalmas voltát és jelentőségét fonórost-anyag előállítására ellenségeink is elismerik. Angol és francia kereskedelmi kamarai jelentések, de meg a vezető lapok is, hosszú hasábkokban írnak Németország ezirányú munkájáról, amaz aggodalmuknak adva kifejezést, hogy e téren sem sikerül a németeket legyőzni.

A „Typha-Gesellschaft“-nak megbízottjai s ügynökei vannak, a kik az érdeklődőknek minden irányban útmutatással szolgálnak. Az előadó mindjárt mintákat is mutatott be a készítményekből, a melyek a legnagyobb mértékben megnyerték a jelenlevők elismerését. (Fisch. Zeitung 1917. Nr. 40.)

Ugyanezen az ülésen az elnök felhívta a jelenvoltak figyelmét a gyékény *gyökerére*, a melyet sertésételre használ. Az állatok szívesen eszik s jó húsban vannak mellette. Vegyi elemzések szerint a levegőn szárított gyökér 46% keményítőt tartalmaz. Felolvasták egy dél-afrikai német botanikusnak Dieter R.-nek a gyékényről szóló egy érdekes cikkét is, a melyben írja, hogy 1902-ben Dél-Afrikában való növénygyűjtés közben a bennszülöttektől tudta meg, hogy a gyékény gyökere „ízletes falat”. A kiszedett gyökeret jól lemossák az iszaptól, megszabadítják a gyökérbajuszoktól s lehántják róla a puha felső kérgét. A fehér, keményebb belső részét aztán jól megszárazítják a napon. Ezt a megszáradt gyökeret zsákvászon között fasulyokkal porrá törlik, végül pedig a lisztet a rostok közül kiszálítják.

A legtöbb keményítőt a tél végén, tavasz elején tartalmazza a gyékény gyökere, mielőtt hajtani kezd. Később keményítőtartalmának egy része felhasználódik a növény testének felépítéséhez. Dieter szerint a gyékény lisztje nemcsak mint gyomortöltelék jöhet szóba, hanem az valósággal teljes értékű tápszer.

Nálunk Magyarországon, a hol a gyékény tudvalevőleg még óriási mennyiségben terem, mindenesetre igen ajánlatos volna jobban érdeklődni a dolog iránt.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Adományok az Országos Halászati Egyesület halrajzi munkálatainak céljaira:

Eddig kimutatott összeg (l. Halászat 1918. jan. 15.) 5424.50 K
15. Singhoffer M. József újrúévi köszöntők megváltása 8.60 „
cízfém

Összesen: ... 5433.10 K

Budapest, 1918. február 1.

Répassy Miklós titkár.

Az Országos Halászati Egyesület f. évi január hó 23-án választmányi ülést tartott báró Inkey Pál elnökletével. Jelen voltak: Landgraf János alelnök, Corchus Béla, dr. Dobránszky Béla, Kuttner Kálmán pénztáros, Purgly Pál (Siófok), Répassy Miklós ügyvezető-titkár, Schwartz Izidor (Győr), Simonffy Gyula és Zimmer Ferencz választmányi tagok.

1. A kereskedelemügyi minisztérium R. 86886/917. sz. leiratával értesíti az egyesületet, hogy hálóanyagok céljára összesen 100 q nyers kendert utalt ki, a melyből 5913 kg.-t a Szegedi Kenderfonógyár r.-t. és 4087 kg.-t a Honi Fonó- és Kötélverőgyár dolgoz fel; 8413 kg. nyers kenderből kikerülő anyag Varga Mihály nagybecskereki hálókötőgyáros, 587 kg. nyerskenderből kikerülő anyag pedig Hirschfeld Ármin debreczeni hálókötőgyáros megrendeléseinek teljesítésére fordítandó, a kik viszont a kész hálószerzámot csakis az Országos Halászati Egyesület utasításai szerint adhatják el az érdekelt tógazdáknak és halászoknak; 1000 kg. nyers kenderből kikerülő anyag felett a Kender- és Jutaihari Bizottság rendelkezik az oda beérkező kérelmek kielégítésére.

A választmány köszönettel vette tudomásul a kender kiutalását s megbízta a titkárságot, hogy a szétosztást a már megállapított elvek szerint eszközöje*, lépjen érintkezésbe a Kender és Jutaihari Bizottsággal is, hogy két részről való kiutalások elkerültesse. Ugyancsak a Kender- és Jutaihari Bizottság rendelkezésére bocsátott 1000 kg. nyersanyag terhére tartja a választmány kielégíthetőnek egyes kereskedők abbéli kérelmét, hogy árusításra hálófonalat kapjanak; ezzel lehetővé tétetnék, hogy vidéken a halászok kisebb tételekhez — különösen javítás céljára — közvetlen hozzájussanak. Az illető kereskedők azonban kötelezendők volnának, hogy csakis kis tételekben árusítsanak, időszakonként az elárusított mennyiségről a vevők feltüntetésével beszámoljanak. Megállapította azonban a választmány azt is, hogy a most kiutalt mennyiség csakis a pillanatnyi égető szükséglet kielégítésére elegendő, ennél fogva szükséges, hogy az egyesület a jövő évi szükséglet biztosítása céljából már most idejében kérvénnyel forduljon a kereskedelemügyi minisztériumhoz.

Landgraf János jelzi, hogy tudomása szerint a földművelésügyi minisztérium ez évben nagyobb kendertermelési akciót indít a tárcza ügykörébe tartozó üzemek szükségleteinek fedezése céljából. Halászat céljára már is be van 8 vagon nyerskenderszükséglet jelentve.

Többek hozzászólása alapján igen ajánlatosnak mutatkozik, hogy a halászati üzemekkel kapcsolatban a kendertermelés is fokozottabb mértékben felkaroltassék. Vetőkendermag a földművelésügyi minisztériumtól kérelmezendő.**)

*) Részletes kimutatást legközelebbi számunkban közlünk.

Szerk.

**) Bejelentendő: 1. a gazdaság helye, 2. a szántóföld nagysága, 3. az a körülmény, hogy termelt-e már megelőzőleg is kendert s ha igen, utoljára mikor, mekkorra területen, 4. eseti-ges kendervetőmagkészlete, 5. mekkora területen óhajt kendert termelni és a terület ösvi mélyszántása megtörtént-e, 6 az adatok valódiságát az elsőfokú közigazgatási hatóságnak a kérelmen kifejezetten igazolnia kell.

Község, gazdakör vagy szövetkezet által többek érdekében előterjesztett kérelem csak olyan jegyzék alapján tárgyalható érdemlegesen, a mely jegyzékben minden egyes termelőre nézve a főnt kívánt adatok bent foglaltnak és az adatok helyességéért kötelezettséget vállal és helyességét az elsőfokú közigazgatási hatóság, vagy vármegyei gazdasági egyesület, vagy szövetkezeti központ a jegyzéken igazolja.

2. Minden oldalról általános lévén a panasz a *halászciszma*knak nemcsak a rendkívüli drágasága, de teljes hiánya miatt is, a választmány elhatározta, hogy illetékes helyen 1000 pár ilyen ciszma-hoz való szárbőr, talp, belső anyag és czérna kiutalását kéri.

3. A *halrajzi bizottság* jelenté e szerint a gyűjtés kielégítő eredménnyel folyik, a preparátumok feldolgozása az úban a szükséges anyagok hiánya és drágasága miatt csak lassan halad. A bizottság javaslatához képest a választmány a törzsgyűjteményt felajánlja a Nemzeti Múzeum állattári osztályának.

Singhofer M. József levélben ajánlja a halrajzi bizottság munkálatainak céljára való gyűjtés élénkebbé tételét. A választmány a felvetett eszméket nagyon helyeseknek és a békés idők beálltával mindenestre megvalósítandóknak tartja.

4. *Landgraf János* a budapesti halászcseh ereklyéi tárgyában *Fanda Agostonnal* folytatott tárgyalás eredménye alapján bejelenti, hogy nincs semmi akadály a ereklyék formaszerinti átvételének. A választmány örömmel vette a bejelentést tudomásul s már régebben kijelölt bizottságot megbízta a további teendők intézésével.

5. A *rendes évi közgyűlés* előkészítése kapcsán tárgyalta a választmány az évi költségelőirányzatot s a titkári jelentést.

Schwartz Izidor ajánlatára, hogy a most magas árfolyamú záloglevelek eladassanak, helyettük nagyobb kamatozású hadikölcsön, vagy más értékpapír vétessék, a választmány az elnökséget az ez ügyben való eljárással megbízta.

6. Új tagokul jelentkeztek és pedig:

Alapító tagoknak: 1. Id. gróf Eszterházy Pál, Szigliget. 2. Győr sz. kir. város.

Rendes tagoknak: 1. Burghardt János halászati jogbérlet, Kevepallós. 2. Filipovics Ida és 3. Filipovics Sándor halászati jogbérlet, Szöllőske, u. p. Ladamócz (Zemplén m.). 4. Macha Ferencz József halászmester, Vác. 5. Jeszenszky András halászati jogbérlet, Kiszöld. 6. Sándori Ferencz halászmester, Győr. 7. Sulyok István, Győr. 8. Schindler Alajos, Lesenczeistvánd. 9. Udvarhelymegyei méhészeti egyesület, Székelyudvarhely. 10. Haufnágel Gizella halászbérlet, Vajka. 11. Orbán Zsigmond halászmester, Halábor, u. p. Vári, Bereg m. 12. Siró József halászmester, Halábor, u. p. Vári, Bereg m. 13. Göndöcs István halászmester, Péterliuda. 14. Moritz András halászmester, Győrtelek. 15. Khim István halászmester, Somorja. 16. Csoma János halászmester, Óros. 17. Gulyás István halászmester, Hernádszurdok. 18. Janovits Jakab halászmester Zétény. 19. Zsigmond Ignác, Dunakiliti. 20. Kovács József halászmester, Gönyű. 21. Friedl Nándor állami halászmester, Budapest.

Zimmer Ferencz, tekintettel a közelgő tavaszi tilalom idejére, újlag felhívja a választmány figyelmét arra a visszas állapotr, hogy egyes halfajokra a törvényben április 1-vel kezdődik a tilalom, a halászati társulatok általános tilalma pedig országszerte április 10.-vel. *Répassy Miklós* megjegyzi, hogy ezen alaposan segíteni csak a törvény megfelelő revíziójával lehet s ez irányban, éppen a felhozott esetből kifolyólag az egyesületnek egy kérvénye már a földmívelésügyi minisztériumban van.

Ülés után a választmány és az egyesület tagjai a „Pannónia” éttermében gyűltek össze társasvacsorára.

A kendervetőmagot kérelmező a rendelkezésre álló készlethez képest csak azon körzetből származó kendervetőmagra tarthat igényt, a mely termelő körzetben gazdasága fekszik.

A kendertermelés szempontjából I. körzethez tartoznak: Bács-Bodrog, Baranya, Békés, Csongrád, Csanád, Torontál vármegyék területe; II. körzethez tartoznak: Arad, Bihar, Győr, Fejér, Komárom, Moson, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, Szatmár, Szolnok, Temes, Tolna, Maros-Torda vármegyék; III. körzethez tartoznak az előbb meg nem nevezett vármegyék.

Az I. körzetbeli kendervetőmaggal azonos minőségűnek tekintendő a kisázsiai és esetleg más hasonló származású kendermag is.

Azoknak, a kik a kender nem közézőkre termelik, vagy a kiknek körzetüknek megfelelő kendervetőmag nem jut, esetleg a következő alsóbb körzetbeli mag fog engedélyeztetni, ha csak kifejezetten ki nem jelölik, hogy egy alacsonyabb körzetbeli magra igényt nem tartanak.

VEGYESEK.

Szeged város halgazdasága. Megkésve jutott el hozzánk a „Szegei Napló” f. évi január 1-i száma, de az abban foglalt alábbi hír bizonyára most is általános érdeklődésre tarthat számot:

A városi halászat jó üzlet. *Scultéty Sándor* főszámvevő, a város nagytehetségű sáfárja, az esztendő utolsó napján beterjesztette a tanácshoz az 1917. évi halászati szezon eredményét, a mely úgy pénzügyi tekintetben, mint a kitermelt halak mennyiségét és minőségét illetően mesze túlhaladja a korábbi eredményt. A rendszeres halászatot az 1917. évben márczius 19-én kezdtük meg, folytattuk azt egész a fagy beálltáig s a legutolsó halbehozatalunk deczember 2-ikára esett. A fagy beálltától kezdve részes halászaink ismét, miként az elmúlt télen is, a Fehértó jegét állandóan lékelik és az erősen lepadt Fehértó vizénél, kettős gondot fordítunk a halállomány megóvására. Miként a múltban, úgy a folyó halászati évadban is, szigorú ellenőrzést gyakoroltunk az orvhalászokkal szemben és a kihágási bírósnál igen sok esetben tettünk följelentést. A Fehértóban, a Holt-Tiszában, a Matyérben és Összeszékben kifogtak 181,545 kg. halat. Az összes bruttóbevétel 315,137 K 63 fillér volt. Ebből a halászok és mederbirtokosok járulék címén 159,880 K 47 fillért kaptak, a városnak 155,256 K 98 fillér jutott. Vagyis 1917-ben 1815 q és 45 kg. halat szállítottak be a városi közlekedés céljaira, mely eredmény az 1916. évi kitermelést 821 q és 63 kg.-mal haladja felül. A mi a halárakat illeti, mindenki előtt ismeretes, hogy a mi halászatunk révén elárúsításra kerülő hal az országban a legolcsóbb s egyetlen élelmicikk, melynek az árát a házilag végzett üzem révén még a békeáraknál is olcsóbban számítja a város. Emellett — úgymond a főszámvevő — a mintegy 3000 holdat kitevő halászati területeink, a melyek eddig számbajöhető jövedelmet nem produkáltak, most holdanként 45—46 K tiszta jövedelmet hoztanak. Ezt a jövedelmet négy-öttszörössé tudjuk fejleszteni, a mikor a fehértói mesterséges halgazdaságot létesítjük. A kiadások tételei közül megemlítjük a személyzet 13,668 K-ját, a fuvarozás 6457, a haltéri vámháznak fizetett 13,133 korona városi fogyasztási illetéket. —

E számok egy eddig teljesen elhanyagolt gazdasági ág cél tudatos művelésének mindenestre elismerésre méltó eredményéről tesznek tanúságot.

Bajok a halszállítás körül. Nem régen még lehetett ládában, kosárban 100 kilóig halat a vasúton feladni. Megtörtént néha, hogy a láda 102 kiló volt megbüntették a málházót 2 koronára. Pedig csak egy kis jóakarát volt; minden vidéki igyekszik, hogy a székesfőváros hiányt ne szenvedjen; ezért nem sajnáltuk a 2 koronát se. De most már nagyobb a baj: nem szabad csak 50 kilóig árút feladni. Tehát 51 kiló után is fizetendő a bírság; azonban ez csak hagyján, de hogy fogok én most majd egy 45 kilós harcsát élve, olcsón Budapestre küldeni? hogy fogok én egy kanna halat, a melynek tartalma 70 liter víz, élve az állatkertbe juttatni?

Hát ez a rendelkezés már igen súlyosan érint bennünket vidéki halkereskedőket. Csomagolási eszközeink eddig száz kilóra voltak berendezve, most 50 kilóra átalakítani nem is tudjuk azokat, nincs hozzá anyag. De ha volna is, mindig az a harcsa jut eszembe, a melyik majd 45 kilót fog nyomni, hogy fogom azt élve Budapestre szállítani? Meg aztán, ha nyáron egy

20 kilós ládába (mert a könnyebb összetörök), 20 kiló jeget tesztek, érdemes lesz-e a 10 kiló halat is beletenni? Nagyon kíváncsok volna azért, hogy a míg a szállítási viszonyok nem javulhatnak, ergendnek meg, hogy a vasutak a száz kilós darabokat is felvegyék. A könnyű csomagnak előnye ugyan, hogy nincs vele baj, de hátránya is, hogy egy ember úgy dobja ki a vasúti kocsiból, hogy rendszeren összetörök. *St. A.*

Szelid kacsá, vadkacsá és sarki bűvár. Kilencz darab szép, nagy, szelid kacsát szereztem a tavamra. Vígán éltek a vizen; nagy öröömre soha sem kértek enni. Körülbelül hat hét előtt gróf Almássy Imre uradalmából 32 kiló aranyhalat hoztam s miután bágyadtak voltak a szállítás következtében, hogy magukhoz térjenek, a nagy tavam mellett lévő kis tóba tettem, a mely mindössze 15 □-öl. Innen akartam eladni Budapestre egy aranyhalereskedőnek. Mire azonban megalkudtam vele, öt nap alatt, mind a 32 kiló aranyhalat megette a kilencz kacsá, de még csak mutatóba sem hagytak belőlük, pedig a tó közepén 60 centiméter mély. Mikor aztán alkalmilag megint hoztam néhány kiló aranyhalat, ezeket már bárkába tettem és most csukára horgászok velük; még pedig sikeresen, mert a csuka a csillogó csalit már messziről látja.

Ebben az esztendőben igen sok tőkés vadkacsá lepte el vizeinket, a mit annak tulajdonítok, hogy a nagy szárazság miatt a holt medrekbe szorultak. Itt annyira meghízta, hogy 1½ kilós is akadt közöttük, de már az egy kilósak is olyan kövérek voltak, hogy a maguk zsírjában megsültek; néha még az is megtörtént, hogy ¼ kiló zsírt el is lehetett venni belőlük; a zsír igen jó volt főzéshez, mert nem volt halszaga. Június végén kezdtem a kacsákra vadászni, mert féltem e sok vendégtől, hogy nem-e tesz kárt a halakban? Esett is vagy 180 drb. Minden héten megvizsgáltam a begyük tartalmát. Eleinte találtam fűmagvakat, közte kis álczákat, szitakötőt, széles merülyt és zöld fűvet; júliusban roz ot, búzát és kevés zöld fűvet; augusztusban rozsot, búzát, de túlnyomóan közönséges gazmagvakat; szeptemberben csak gazmagvakat levelestől, szárastól, néha egy pár szem tengerit, ha a begyüket megtapogattam, úgy tűnt fel, mintha szecska lenne bennük; október—novemberben szintén így, de túlnyomóan kölestarlóról volt a begyük tele egy csekély vetés zöldjével keverve. Halat egyszer sem találtam bennük. A mióta befagyott a tavam, azóta nem folytatom a vizsgálatot, de gondolom, most is csak tarlókra járnak élelem után. A befagyott vizen halhoz nem igen juthatnak. Szívesen látom hát őket, mert nemhogy károsak lennének a tóra nézve, de inkább hasznosak.

Annál veszedelmesebb a *sarki bűvár*. Deczember elei én lőttem egyet: 27 darab halacska volt benne. Körülbelül 40 deka még emésztetlen volt, a már emésztett maradék is vagy 15 dg.-ra volt tehető. A mikor lelőttem, akkor is éppen keszegekre vadászott. Szerencse, hogy ebben az évben csak kettő került ide. Most két éve vagy 40 darab jött, ezekből 21 darabot csíptünk el három nap alatt, a míg végre a többit el tudtuk riasztani. *St. A.*

A budapesti halpiac. Csendes mederben folyik a halüzlet. Tenyésztett halon kívül más árú alig kerül a piacra. Folyamainkban a jégzajlás, munkás- és hálóhiány miatt már hosszabb ideje szünetel a halászat, ezért az innen kikerülni szokott nemes halfajták ára nagyon magasra szökött fel.

A balatoni jegeshalászat egy idő óta ismét üzhető

és bár a fogások elég tetemesek, hiányzik azokból az értékes fogas és süllő; nagyrésztben keszegekből állanak. Ellenben szorgalmasan hordják a halszállító kocsi a még készletben lévő tenyésztett pontyot piacunkra, melynek kereslete azonban, minthogy a katonaság ez évben kivált a fogyasztók sorából, másrészt a hústalan napokat beszüntették, nem kielégítő. Ezért kénytelenek kereskedőink halkészletök egy részét Ausztriának átengedni.

Nagyon keresik azonban és jól is fizetik a nagyobb fajta, vagyis két és három kilón felüli súlyú élő pontyot, melyből tenyésztőink feltűnő keveset termeltek. Ha tenyésztőink a fővárosi piaci igényeit ki akarják elégíteni, kénytelenek lesznek halgazdaságuk egy részében a három-, sőt kis részben a négyéves üzemre is áttérni.

A hal, e húspótló egészséges élelmiszer fogyasztásának jelenleg egyik legfőbb gátló oka a zsírhiány, miért is helyén való dolog volna a háziasszonyokat a napilapok útján fölvilágosítani, hogy a minden csöpp zsír nélkül készült halászlé, vagy a halkocsonya sem megvetendő eledel.

Azon esetben, ha a beállt langyos idő tartós lesz, ismét számíthatunk folyami ha'ak némi fölhozatalára, különben piacunk még hosszú időre kizárólag a tenyésztett halakra lesz utalva.

A budapesti piac halárai nagyban:

Kecsege, nagyság szerint...	22—24	K
Süllő, nagy	18—20	"
" közép	16—17	"
" apró	14—15	"
Ponty, élő, nagy	10—11	"
" " közép	8 50—9	"
" " apró	8—8 50	"
" jegelt	8—9	"
Harcsa, vágó	15—16	"
" közép	13—14	"
Csuka, élő	12—14	"
" jegelt	9—12	"
Czompó	7—9	"
Kárász, élő	5—6	"

C.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Felkérjük t. olvasóinkat, hogy ha valakinek a „Halászat“ régi I.—IV. és X.—XI. évfolyamaiból feles példányai volnának, szíveskedjék azokat az ár megjelölésével a szerkesztőség rendelkezésére bocsátani.

Tógazdaságaimban gyorsnövésű pontyivadék, nagyobb tételekben eladó.

Czím: GORCHUS BÉLA, BUDAPEST, IX., BORÁROS-TÉR 3.

Ajánlok zsigeri tógazdaságomból körülbelül 2 dekás átlagsúlyú **gyorsnövésű**

pontyivadékot.

Czím: **Tóth Kálmán, Pécel.**

Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piaczaín.

Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az áru neve	1918. január 7—12. között.			1918. január 14—19. között.		
	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon
		kicsinyben			kicsinyben	
a) Édesvízi élő hal.						
Ponty, nagy	1000—1000	1200—1500	} 1000—1200	1000—1000	1200—1500	} 1000—1200
" kicsiny	900—900	1000—1200		800—900	1000—1200	
Harcsa, nagy	1600—1700	1800—2000	} 800—800	1600—2000	1800—2000	} 800—800
" kicsiny	—	1400—1800		—	1500—1800	
Csuka, nagy	—	1200—1800	} 1100—1100	—	1200—1800	} 1100—1100
" kicsiny	—	1000—1200		—	1000—1200	
Fogassüllő, dunai	—	—	—	—	—	—
Kárász	—	600—600	400—700	—	600—600	400—800
Czompó	900—1000	700—1200	900—900	900—900	800—1200	800—900
Márna	—	1200—1200	—	—	1200—1200	—
Keszeg	—	—	—	—	—	—
Pisztráng	—	3000—3000	—	—	3000—3000	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	—	—	400—600	—	—	400—600
b) Édesvízi jegelt (nem élő).						
Ponty, nagy	800—900	900—1200	} 700—1000	800—900	900—1200	} 700—1000
" kicsiny	—	600—900		650—750	700—900	
Harcsa, nagy	—	1600—2600	} 1100—1200	1400—1800	1800—2600	} 1000—2400
" kicsiny	—	1200—1600		—	1400—1600	
Csuka, nagy	700—800	1000—1400	} 600—1000	700—1200	1100—1400	} 800—1200
" kicsiny	—	600—1100		600—800	700—1000	
Fogassüllő, dunai	1800—2000	1600—2200	—	1600—2200	2400—2400	—
" balatoni nagy	—	2200—2400	—	—	} 2200—2400	} —
" " kicsiny	—	—	—	—		
Keszeg, balatoni	—	—	—	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	—	—	—	—
Kárász	—	400—400	300—340	—	400—400	200—200
Czompó	—	500—800	—	600—700	500—1100	—
Márna	—	1000—1000	—	—	1000—1200	—
Keszeg	—	500—500	160—200	—	400—500	160—400
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	—	2000—2000	—	2000—2400	—	—
" kicsiny	—	1600—1600	—	—	—	—
Söreg	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	300—340	300—500	—	300—300	300—500
c) Rák.						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek több ezer métermázsá élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, es. és kir. udvari szállító BUDAPEST, Központi vásárcsarnok. Telefona: 61—24.

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélczím: Tógazdaság Sárd.

Sürgönczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

ősi és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaui pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründi 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfiát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézettség Sárd.